

Niemand wilde held Kevin achterlaten

De Groene Baretten krijgen dinsdag de hoogste militaire onderscheiding voor hun optreden in Afghanistan. Eén man zal er niet bij zijn: de 26-jarige Kevin van de Rijdt.

DOOR RAYMOND BOERE

'Man Down! Man Down!' Met overslaande stem vertelt een commando zijn kameraden via de radio wat hij zojuist heeft waargenomen. Het is 6 september 2009, vroeg in de morgen. Kevin van de Rijdt en zijn maten van Taskforce 55 zijn op patrouille in de buurt van de rivier de Helmand. Hier stikt het van de talibanstrijders, weten ze. Het is hun taak uit te vissen hoeveel het er precies zijn.

Van de Rijdt sluipt samen met zijn commandant Ben een heuvel op om goed zicht te hebben op de vijand, maar voordat hij zijn positie heeft kunnen innemen, breekt de hel los. Een hinderlaag. De taliban zitten werkelijk overal en bestoken hen met mortieren, granaatwerpers en mitrailleurs. Tegen zo veel wapengekletter blijken ze niet opgewassen. Ze moeten terugtrekken, maar eenmaal in een veilige ommuurde woning ontbreekt één iemand: Kevin van de Rijdt.

Nog diezelfde dag gaat in het Limburgse Venray de deurbel bij vader Paul. Hij is net klaar met werken als de vriendin van Kevin, Debbie, langskomt. Of hij even wil gaan zitten, vraagt ze. Eerst denkt vader Paul nog dat er iets met zijn dochter is. Maar nee, het gaat over zijn zoon. En het is goed mis. Kevin is doodgeschoten. Vader Paul weet niet wat hij hoort. "Ik ben naar buiten gelopen, heb een baksteen gepakt en een oude ruit aan diggelen gegooid die nog in de tuin stond. Dit kan toch niet waar zijn?"

Natuurlijk wist hij dat er altijd een risico was dat zijn zoon zou kunnen overlijden. Maar dit zijn wel de best getrainde militairen ter wereld. De elitetroepen van het leger. "Dan ga je er niet vanuit dat er zoiets gebeurt. Dat kan niet", zegt hij.

Tallose vragen spoken die eerste uren door zijn hoofd. Wat is er precies gebeurd? Leefde Kevin nog? Hebben ze hem nog geprobeerd te redden? Majoor Ben is een van de vier commando's die Kevin thuisbrengt en erbij was toen het gebeurde. "We werden van drie zijden onder vuur genomen", vertelde hij destijds aan de nabestaanden en nu in zijn kazerne in Roosendaal. "Er was geen houden meer aan. Ik voelde de inslagen van kogels tussen mijn benen toen ik dekking probeerde te zoeken en was eigenlijk aan het wachten tot ik een klap zou voelen."

Dat gebeurt niet. Veilig bereikt hij een rotsspleet waar hij nog een paar andere kameraden treft. Kevin is er echter niet bij en er is geen radiocontact. Ze vloeken. Schreeuwen. Met een scherpschutter klimmen ze naar boven om te kijken of ze hem kunnen zien, maar gelijk vliegen de kogels weer om hun oren. "We moesten weg daar."

Iets verderop schuilen ze in een ommuurde woning totdat het onheilspellende bericht komt van een ander team. Man down! Majoor Ben weet dan al genoeg: dat kan maar één iemand zijn. Kevin. Apache-helikopters worden opgeroepen om de taliban onder vuur te nemen. Als de boordkanonnen leeg zijn, gaan de commando's nog één keer terug de heuvel op om hun kameraad te zoeken. Bovenop vinden ze hem. Hevig bloedend en niet meer aanspreekbaar. Ze vechten voor zijn leven.

Ze brengen hem met een helikopter naar Kamp Holland, maar daar blijkt dat artsen niets meer voor hem kunnen doen.

Een kogel uit een .50 machinegeweer is dwars door zijn schermvest gegaan en heeft zijn longslagader doorboord. Met één goed gemikt schot van een talibanstrijder komt er een eind aan de jongensdroom van Kevin. Hoe vaak zijn vader hem als peuter niet heeft zien rondlopen met de marinepet die hij had gekregen van zijn oom, destijds werkzaam op de ziekenboeg van de marine. En hij had het in zich om een hele goede militair te worden. Was een krachtpatser. Een bikkel. Een durfal. Niet voor niets noemde zijn opa hem vroeger al 'kleine hulk'.

Gymleraar

Als Kevin zijn opleiding tot gymleraar heeft afgerond, vertelt hij familie en vrienden dat hij bij de commando's wil. Hij kon nog lang genoeg voor de klas staan, vond hij. Je bent toch geen kanonnenvlees, probeert zijn vader hem nog op andere gedachten te brengen. Maar Kevin is niet van zijn stuk te brengen.

Zijn vrienden zijn niet verrast. Het leven van een commando past helemaal bij Kevin. Altijd al heeft hij een voorliefde voor extreme ervaringen. Hij reist het hele land door om mee te doen aan survivalruns, weet jeugd vriend Lowieke Jeuken. "En wat is er extremer dan de commando's?"

Alles zet hij opzij om die felbegeerde groene baret te krijgen. Vader Paul heeft hem altijd in die keuze gesteund en is erbij als het hem na een loodzware training lukt. "Ze hebben hem

heel wat keren afgemat. Als hij eind van de week thuiskwam, lag hij soms het hele weekend te slapen. Maar toen hij die groene baret kreeg, was dat zo waanzinnig mooi. Omdat je weet wat hij ervoor heeft moeten doen."

Afghanistan was Kevins eerste missie. Zijn kameraden in het leger leren hem kennen als een energieke, gedreven, jonge vent. Iemand die alles op alles zet om zo goed mogelijk te worden. Een baasje ook. "Hij lag ook altijd goed bij de vrouwen", zegt Jeuken.

Zwarte bladzijde

Kevin is de eerste commando in een halve eeuw die sneuvelt in actie. Een zwarte bladzijde in de geschiedenis van de commando's. Een groot gemis voor de familie in Venray. Vader Paul denkt nog elke dag aan hem. In zijn woonkamer staat een vitrine met dierbare herinneringen. Zijn schoenen, zijn uniform, onderscheidingen en natuurlijk zijn baret. Elke ochtend brandt hij een elektrisch kaarsje. Met een deel van de as van Kevin heeft hij een tatoeage laten zetten op zijn hart. De rest hebben ze uitgestrooid in zee, de laatste wens van Kevin.

Vader Paul neemt niemand iets kwalijk. Het is gegaan zoals het is gegaan, hoe tragisch dat ook is. De kameraden van Kevin is hij vooral dankbaar dat hij op deze manier afscheid heeft kunnen nemen van zijn zoon. Dat zij er alles aan hebben gedaan om hem thuis te brengen.

Van de Rijdt zag de tv-beelden al voor zich van talibanstrijders die met zijn zoon achter een jeep door de straten reden, net zoals ze al eerder met een Amerikaanse soldaat hadden gedaan. Of nog erger; dat ze geen idee hadden gehad waar Kevin was. "Ik denk dat ik gek was geworden. Tegelijkertijd besef ik heel goed dat er ontzettend veel moed voor nodig is om iemand te gaan halen als je zelf onder vuur ligt. Maar zij deden het wél."

Voor commando Ben is het niet meer dan vanzelfsprekend. Geen moment hebben hij en zijn mannen erover getwijfeld of ze terug die berg op moesten gaan. Iedereen had het willen doen. 'Never leave a man behind' is niet voor niets de lijfspreuk van de commando's als ze op pad zijn. "Natuurlijk denk je op zo'n moment ook even aan je vrouw en kinderen. Maar dit moet gebeuren. Je wil niet dat de vijand hem in handen krijgt."

Het is mede door dit soort heldendaden dat het hele korps commandotroepen nu de allerhoogste dapperheidsonderscheiding krijgt voor de in totaal 170 missies in Afghanistan. Postuum krijgt ook Kevin alle eer. Bij de commando's beseffen ze als geen ander dat dit hem meer toekomt dan wie ook. Kevin heeft het grootste offer gebracht en dat vergeten ze nooit. Ze zorgden er al voor dat er in Venray een plantsoen naar Kevin is vernoemd.

Elk jaar herdenken ze hem. In september voor het eerst met een speciale Kevin Memorial Mars. "Waar ter wereld we ook zijn, op 6 september staan we stil bij Kevin. Hij is en blijft onder ons", zegt majoor Ben.

Vader Paul kan alleen maar diep respect hebben voor de wijze waarop de commando's de herinnering aan zijn zoon levend houden. Ook dinsdag tijdens de ceremonie zal zijn naam zeker weer worden genoemd. "Onze Kevin heeft alles gegeven voor de commando's. Voor een betere toekomst voor de Afghanen. Deze onderscheiding is ook voor hem. En dat maakt mij alleen maar nog trotser op hem dan ik al was."